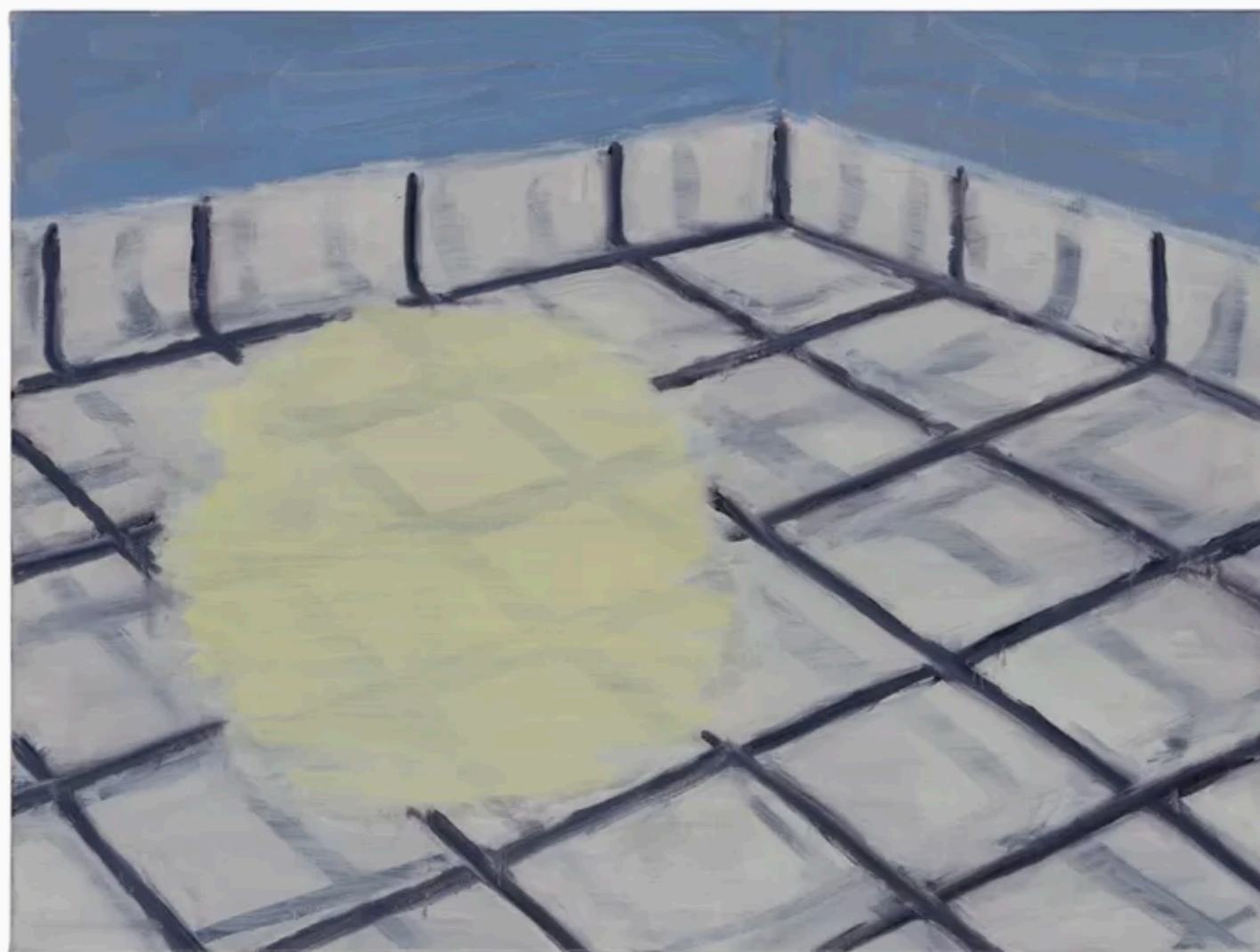

Plus Galerierecensie

Illusie van de weergave maakt plaats voor mysterie van de verf

Het maakt niet uit hoe banaal de dingen zijn die Leo Arnold schildert. De echte wereld is enkel een aanleiding om te verdwalen in de realiteit van de verf.

Edo Dijksterhuis 28 april 2022, 10:44

'Corner' ziet eruit als twee blauwe wanden met een vloer van badkamertegeltjes. Maar onder het grid van het keramiek ligt nog zo'n lijnenspel waardoor je het gevoel krijgt te kijken naar het ijzervlechtwerk van een gewapend betonconstructie. Is die vloer nu open of dicht? BEELD LEO ARNOLD

Bovenin zweven twee onregelmatige blokken blauw en iets boven het midden breekt oranje door een lichtgroene sluier die reikt tot de onderkant van het doek. Het is een soort soft focus abstractie waarvan je pas echt doorhebt wat het voorstelt als je de titel van het werk leest: *Curtain*. Maar ook daarna laat dit schilderij van Leo Arnold zich niet ondubbelzinnig identificeren als lappen linnen

Wie Arnolds werk twee jaar geleden zag bij de Ateliers-eindpresentatie *Offspring* en daarna niet meer, zal waarschijnlijk moeten wennen aan zijn nieuwe doeken. Toen viel hij op met realistische afbeeldingen van een glas waar zijn gezicht in weerspiegeld is, het bovenaanzicht van een gootsteen en de motorkap van een zwarte bolide waar zonnestrallen overheen dansen. Even leek het alsof hier een hedendaagse opvolger was opgestaan van Richard Estes, de Amerikaan die in de jaren zestig en zeventig met fotografische precisie winkelruiten en glimmende shoppingmalls schilderde.

Vuigheid

Maar Arnolds realisme was minder gelikt, alsof het beeld een beetje trilde, en die vuigheid heeft hij nu nog meer toegelaten. De illusie van de weergave heeft plaatsgemaakt voor het mysterie van de verf. Niet alleen bij *Curtain* is het raden naar het onderwerp. Ook een lekker zompig dekbed en een in wellustig paars gepenseelde bloem geven zich niet zomaar prijs. Maar de vraag wat het nou voorstelt, doet er al snel niet meer toe als je oog gegrepen wordt door de druipers, korte vegen en lange halen in het pigment.

Ook in de werken die op het eerste gezicht wel herkenbaar zijn, laat Arnold je nog verdwalen. *Corner* bijvoorbeeld ziet eruit als twee blauwe wanden met een vloer van badkamertegeltjes. Maar onder het grid van het keramiek ligt nog zo'n lijnenspel waardoor je het gevoel krijgt te kijken naar het ijzervlechtwerk van een gewapend betonconstructie. Is die vloer nu open of dicht? Links in beeld ligt bovendien een rare gele vlek. Het zou een spons kunnen zijn, die door een douchegebruiker is achtergelaten. Maar hij is doorzichtig, een beetje spookachtig, en heeft net niet genoeg substantie om te overtuigen als iets wat je zou kunnen oppakken.

Kalkaanslag of schimmel

Zo geeft Arnold heel banale zaken iets onbenoembaar extra's. De geschilderde dingen worden zo een werkelijkheid op zichzelf waarbinnen de schepper op onnadrukkelijke maar onontkoombare wijze heerst. Arnold drukt ons met de neus op de details van het leven, in dit geval in zijn atelier. De aanleiding om goed te kijken doet er bijna niet toe, het gaat om het kijken zelf – eerst van de schilder en dan van ons, zijn publiek. Zo kun je je eindeloos verliezen in een kozijn en dan vooral de vlekjes op het glas. Het kan kalkaanslag zijn of schimmel, maar wat die vlekjes vooral doen is dat ze het raam zichtbaar maken. Waar we normaliter doorheen kijken om buiten iets te zien, is zelf onderwerp van onze blik geworden.

Dweller

Door Leo Arnold

Waar Annet Gelink Gallery, Laurierstraat 187-189

Te zien t/m 28 mei